

**Nekrolog – doc. MUDr. Rudolf Ditmar, CSc.
(23. 10. 1943 – 26. 7. 2022)**

Dne 26. 7. 2022 jsem se dozvěděl o úmrtí pana docenta Rudolfa Ditmara, emeritního přednosty Ortopedické kliniky Lékařské fakulty Univerzity Palackého a Fakultní nemocnice Olomouc. Skonal po těžké nemoci. Na chvíli jsem se zastavil, něco skončilo. Pana docenta jsem poznal na vrcholu jeho sil. Dodnes si vzpomínám na respekt a úctu, kterou jsem pocítil při vstupním pohovoru s ním. Následovalo 27 let, a to už je docela velký kus života. Byly v něm samozřejmě chvíle příjemné i ty méně příjemné, stejně jako je tomu v jiných životech. Naposledy jsem s ním hovořil v dubnu letošního roku. Zval jsem ho na náš národní kongres. Pozvání nepřijal ze zdravotních důvodů. Pro mě podstatné však je, že jsem i při našem posledním rozhovoru pocíťoval onu zvláštní směs úcty a respektu, kterou jsem si nesl od našeho prvního setkání. A to jsem netušil, že už se nevidíme.

Doc. Ditmar se narodil v Olomouci. Maturoval v roce 1960 na gymnáziu Jiřího z Poděbrad. Kvůli vylepšení kádrového profilu musel pracovat jeden rok jako dělník v Železárnách Petra Bezruče v Olomouci, teprve poté byl přijat na Lékařskou fakultu Univerzity Palackého (dále pouze LF UP) v Olomouci. Studium ukončil v roce 1967 a v téže roce nastoupil na naši kliniku. Pracoviště bylo tehdy výrazně konzervativně laděné a ani doba příliš nepřála lidem s nekonformními názory. Po získání atestací (1972 a 1977) se společně s MUDr. J. Bednářikem věnoval zavádění nových léčebných postupů spojených nejprve s hnutím AO a později s rozmachem endoprotetiky. To mu umožnilo vyoperovat se v širokém spektru anatomických lokalit a zvládnout velké množství operačních postupů. V letech 1981 až 1983 zastával funkci zástupce přednosty pro léčebnou péči.

Ani cesta doc. Ditmara k vědecké práci nebyla přímočará. Zpočátku mu nepřály politické poměry. Přestože vyhrál konkurs na místo odborného asistenta už v roce 1982, místo získal až v lednu 1989. Pro řadu lidí je také nepochopitelné, proč se později začal věnovat výzkumu využití hořčíku v ortopedii. Hodnoceno zpětně je však zřejmé, že byl, jak se říká „v pravý čas na pravém místě“. Hořčík se stal během krátké doby jedním z hitů moderní medicíny. Téma se postupně stalo podkladem pro jeho kandidátskou (1988) i habilitační práci (1990). Společně s doc. Steidlem publikovali na téma „využití hořčíku v ortopedii“ také v zahraničních časopisech (Magnesium Research, Magnesium Bulletin) a získali společně řadu citačních ohlasů, pozvánky na mezinárodní konference i ke společným výzkumným projektům.

V roce 1990 byl doc. Ditmar jmenován přednostou Ortopedické kliniky LF UP a FN Olomouc, kterou vedl do konce roku 2003. S jeho jménem je spojeno dnes jen obtížně představitelné období neobyčejného nárůstu počtu operací. Jen pro zajímavost v roce 1989 bylo na klinice odoperováno 580 pacientů, zatímco v roce 1994

jich bylo více než 1700 a nastoupený trend pokračoval dále. V letech 1995 až 1996 se mu podařilo po rozsáhlých rekonstrukcích otevřít tři moderně vybavené operační sály, což umožnilo rozvinout nejen endoprotetiku, ale i ostatní oblasti ortopedie a traumatologie pohybového ústrojí. Současně vysílal své žáky na zahraniční stáže a kongresy a po jejich návratu podpořil zavádění „novinek“ do klinické praxe. Tímto způsobem se postupně na klinice vyprofilovaly silné týmy pro artroskopické operace, implantace kloubních náhrad a další oblasti. Za jeho vedení byla založena „Kostní banka“ (1997).

Také pedagogická aktivita pana docenta je obdivuhodná. Dlouhá léta přednášel medikům i fyzioterapeutům. Bez přehánění je možné říci, že doc. Ditmar „nějak“ ovlivnil každého lékaře na klinice. Formálně dosáhli jeho žáci jedné profesury, dvou habilitací a osmi titulů Ph.D.

Doc. Ditmar organizoval dva velké kongresy ČSOT (1996, 2002) a společně se svým synem organizačně zajistil také historicky první kongres artroskopické sekce ČSOT (2000). Byl členem výboru ČSOT i redakční rady našeho časopisu (1990–1999). Za celoživotní přínos byl oceněn čestným členstvím v ČSOT (2018).

Doc. Ditmar prožil také bohatý a plnohodnotný soukromý život. Společně se svou manželkou, lékařkou, vychoval dva syny, rovněž lékaře a radoval se z vnuků, vnuček i pravnoučat. Svou rodinu velmi miloval a vždy ji stavěl na přední místo v pořadí svých životních hodnot.

Vážený pane docente, dovoluji mi, abych se s Vámi rozloučil v zastoupení zaměstnanců Ortopedické kliniky v Olomouci i celé naší odborné společnosti (ČSOT) a poděkoval Vám za vše, co jste pro nás a pro obor ortopedie a traumatologie pohybového ústrojí vykonal. Čest Vaší památce!

Jiří Gallo